

Na kolech a s batoletem za polární kruh!

Splnit si svůj sen se podaří málokomu. Naší rodině se to podařilo překročením polárního kruhu a dosažením Nordkappu a to na kolech a spolu s naším dvouletým synem Míšou. Výsledkem našeho dlouhodobého plánování a příprav byla náročná, 2 500 kilometrová trasa. Její zvládnutí na kolech a se synkem v přívěsném vozíku vyžadovala odhodlání, vytrvalost a pevné nervy. Ale úsilí, při němž si každý z naší čtyřčlenné rodinné expedice nejednou sáhnul na dno svých možností, bylo korunováno obrovským úspěchem. Dostat se až na nejsevernější pevninský bod, do Mekky všech cyklistů a cestovatelů, se nám nakonec podařilo. Tím se náš Míša stal prvním dítětem a Čechem v jeho věku, který se s cykloturistickou expedicí dostal na tak odlehle místo.

Naše expedice, kterou kromě Míši a mého manžela tvořil i náš šestnáctiletý syn Markus, vyjela z Česka autem přes Polsko do Finska 26. června 2004. O dva dny později jsme už všichni kromě Míši, který se celou dobu vezl ve speciálním vozíku za tatínkem, seděli na kolech a zakousávali se do prvních kilometrů. Asi v polovině července jsme překročili polární kruh a 25. července se nám podařilo dokonce za poměrně slušného počasí dojet do Nordkappu. Část zpáteční cesty jsme už absolvovali vlakem.

Krásy Finska a vaření v kotlíku

Cestou jsme občas sjeli z obvyklých tras a odbočili na turistické stezky, kde nás čekala pro Nory typická ničím nezavazující pohostinnost – sruby, nebo jen jakési přístřešky s ohništěm uprostřed. Využít jich může kdokoli a slovo „vandal“ tady v životě neslyšeli. Potvrdilo se nám, co jsme slyšeli včetně negativních informací. Nesmírně ohleduplní řidiči - takže jízda na kole byla prakticky bezproblémová po celou dobu, krásná příroda, ohromné houby. Na druhé straně ale velmi vysoké ceny, mračna komárů a proměnlivé počasí. Kvůli malému Míšovi jsme často zastavovali, aby měl hodně pohybu a teplé jídlo. Potvrdilo se nám, že i na takovéto expedici se lze poměrně slušně stravovat. Jedli jsme müsli, rýži, polévky a opékali párky. Kupovali jsme pouze zeleninu a občas něco pro malého, třeba jogurty a mléko, které chutná doopravdy jako mléko se vším všudy. Ovšem i tak jsem na rozdíl od našeho nejmladšího člena expedice, který přibral, s manželem na této „dovolené“ oba odložili několik kilogramů...

Malý Michálek si naštěstí velice brzy na nový způsob života zvykl a dokonce byl první, který ráno opouštěl stan a ještě v pyžamu ve vozíčku volal: „Jedééé!“ Špatné počasí vždy prospal. Toho jsme si ke své nesmírné úlevě užili na své trase jen minimálně. Ve dnech, kdy nás počasí opravdu trápilo nám super pomohly velmi kvalitní bundy a kalhoty, které jsme testovali firmě CZBMI. Jinak bychom byli promoklí úplně na kůži, což hrozilo předčasným ukončením expedice. Navíc jsme pro jistotu jako prevenci před nachlazením vypili s manželem během svého více než měsíčního putování dva litry slivovice.

Severní pól nebo ještě dál?

Původní cíl cesty bylo jezero Inari, i když jsme se částečně připravovali i na to, že těch pár kilometrů na Nordkapp třeba zkusíme. Byli jsme si ale od začátku vědomi toho, že proti nám může být počasí, které je v těchto místech velmi proměnlivé a nevyzpytatelné. Takže jsme s tím raději moc nepočítali.

S dvouletým dítětem „v zádech“ se ale některá rozhodnutí dělají hůř, a tak po dosažení jezera Inari jsme se nachystali na cestu zpět. Pořád jsme váhali. Ale po osmi ujetých kilometrech zpět jsme to otočili zase na sever. Po několika kilometrech se pověstná finská rovinka změnila v obrovské kopce, jimiž se ve stereotypní jízdě nahoru-dolů protloukali tři dny. Poslední hořkou zkušeností byl 7 kilometrů dlouhý tunel více než 200 metrů pod hladinou Severního ledového oceánu. Největší šok je v první chvíli teplotní rozdíl asi dvaceti stupňů. Znatelné ochlazení je však jen část potíží která nás, na kole jedoucí cestovatele, potkala. Byl tam strašný hluk a tma. Náročné to bylo hlavně psychicky. Ale fyzicky byl pro manžela Romana trochu problém vytáhnout nahoru vozík a to i přes to že s ním měl již hodně natrénováno. A jakoby to nestačilo, poslední úsek před Nordkappem je asi 31 kilometrové stoupání. To už jsme v duchu oba proklínali svoje rozhodnutí. Bylo to opravdu vyčerpávající. Zato pár metrů před svým cílem jsme se již všichni čtyři smáli na celé kolo. Jako vítězové jsme si na okraj pevniny dojeli za obdivného potlesku a blýskání fotoaparátů těch, kteří si na nejsevernější místo na zemi udělali výlet autem.

